

ERREGIAREN ALABEA!

Jon Otso'ren auzoan iru lapur bizi ziran eta, olako auzokizeak izanik sortu-bearrekoak ziran lez, gorabera aundien sortzen ziran euren artean: Jazokizun-billa joan zanekoa, txarria ostu eutsoeneakoa, lapurra Jon-Otso arripau ebekoa... Azkenengo au artuko dogu gau kontakizun lez.

Bai. Egun baten, edo, obeto esateko, gau baten lapurrak erabagi txar bat artu eben: Jon-Otso arripau, upel baten sartu eta itxasora bota bear ebela.

Esan eta egin. Iru lapurren artean artu eben Jon-Otso, bere eskuak lotu ondo eta upel baten sartu eben, upel ori menditik bera binbolon-banbalan itxasora bota eta orrelan arerioa begien aurretik kendu eta bere ondasunak errez esku-ratzeko.

Ba-joiazan iru lapurrak biderik bide upel ori eskuetan ebela eta Jon-Otso barruan asarre.

Errira sartu ziranean, edetetxe baten aurrean genditu ziran, izerdia ta beroa baretzekoa edatalditxu bat, txurrutadatu batzuk egiteko gurariaz.

Jon-Otso isilik geratu zan upel barruan, baiña lapurrak edatetxera sartu ziranean, deadar au egin eutsen bidez joiazanai: Upel onetara sartu gura dauana Erregiaren alabeagaz ezkonduko da!

* * *

Baten batek sinistu eutson. Al eban lez upel gaiñeko ol makobilla kendu, atera aldik Jon-Otso eta antxe sartu zan. Jon Otso ostera laster aldendu zan inguru aretatik.

Lapurrak edatalditxua amaitu ebenean, etorri ziran eta upela artu eta itxasorantza bideratu ziran. Barruan joiak zuzmo txarra artu eban eta zarataka asi zan, baiña lapurrak ez eutsoen jaramonik egiten Jon Otso zalako areri.

Eldu ziran arako baten muiño gaiñera eta euren asmoa zan lez, an bota eben upela eta barruan barrukoa bilinbolaka itxasora.

* * *

Andik egun batzutara Jon Otsok artegia erosi eban eta artzain egoan muiño aren gaiñean eta. Alan bear-eta, anditek igaro ziran lapurrak. Arrituta geratu ziran, baiña maitekiro berba egin eutsoen:

—Jon-Otso! Itxasopean zagozela-ta gu eta zu emen! Zelan urten dozu ba!

—Zuei eskerra kemon-bearrean nago ni. An itxasopean artegi izugarriak dagoz. Noizean bein itxaso-gaiñera be urteten dira barrutira lez. Oraintxe be an dabiltz (Eta olatu urratuen zuri-uneak erakutsi eutzezan). Baiña euren jan-aldia egin eta gero barriri itxaspera joaten dira.

—Eta zuk ardi oneik andik atera dozuz?

—Bai. Eta oraindiño asko geiago dagoz an. Sinistu eziñeko artegi ederrak, artzain barik eta lenengo arrapatzen dauzanarentzat.

—Eta gutzat be bai?

—Bai. Zoaze irurok eta nai dozuen beste ardi aterako dozuez.

Esan eta egin. Sartu ziran irurak iru upeletan eta an joan ziran binbolon-banbalan itxasopera, ardiak ekartueko itxaropenaz. Ardi asko aurkitu dabez antza dagoenez, ze oraindiño ardiak atera eziñik dabiltz eta ez dira andik kanpora agertu.

Ez da txikia Jon-Otsok egun aretatik aurrera bere etxe-inguruan dauan bakea!

OLAZAR'TAR MARTIN'ek